

SANT CRIST D'IGUALADA

Parròquia de Santa Maria // 22-4-2014

La Pasqua Igualadina torna amb tota la seva esplendor a contemplar el Sant Crist d'Igualada. No ens cansem, any rere any, de tornar a mirar la imatge, petita en les seves dimensions, però gran en el seu significat, gran en la seva història, gran en l'amor que transmet i gran el l'amor que se li dona. El Sant Crist d'Igualada és el punt de trobada de tots els igualadins. I ho és des d'aquell memorable dia de Divendres Sant de l'any 1590, en què, començant per aquelles primeres dones, la noia Coloma i la viuda Massarda, i després per tota la ciutat, es van congregar entorn del Sant Crist. Però no solament aquell dia, sinó que, mirant la història de més de quatre segles, veiem que la devoció al Sant Crist, amb el pas dels anys i transcorrent per temps no pas fàcils per a la fe cristiana, es manté ben viva. I no sols això, sinó que es manté amb el desig que arribi més i més al cor de tots els igualadins.

La imatge del Sant Crist té una gran bellesa. Primer de tot la bellesa més sublim, que és la del Crist crucificat. En Crist crucificat es manifesten a l'uníson la veritat i l'amor, i aquesta és la màxima bellesa. Tota bellesa que no s'adigui amb la veritat i l'amor no és bellesa autèntica, sinó un mer succedani. Cal que els igualadins posem moltes vegades els ulls en la imatge del Sant Crist per tal de poder fressar els camins de la bellesa, que ens portaran a admirar el que Déu ens ha donat i a tenir-ne cura. La bellesa autèntica parla de Déu. Déu en la seva màxima autoexpressió, Crist crucificat, ens parla de bellesa.

La imatge del Sant Crist té la gran bellesa de la seva expressió pròpia, amb els braços majestuosament oberts, el cap dolçament inclinat, i, malgrat el seu dolor, amb un acollidor somriure i amb els ulls tènueament tancats, com si dormís. I en el seu cos sobresurt la ferida del costat, rajant sang i aigua. És la bellesa de la vida lliurada per amor. Tot i la crueltat dels sofriments de la tortura de la crucifixió, la imatge del Sant Crist manifesta la tendresa de l'amor de Déu.

La imatge del Sant Crist té la gran bellesa pròpia del prodigi de la Suor de Sang. El segle XVI era un temps de moltes dificultats, hi havia crisi econòmica, guerres, bandolerisme, empobriment... I l'any anterior al prodigi de la suor de sang, el 1589, va haver-hi una gran pesta a la ciutat d'Igualada, que, com totes, estenia la malaltia i moltes morts en tots els sectors de la població. I, oh prodigi!, la imatge petita i de poca importància del Crist crucificat, a la capella de la Mare de Déu del Roser, el 20 d'abril, Divendres Sant, manifestava l'amor i la misericòrdia de Crist a favor dels ciutadans d'Igualada. En el cos de la imatge apareixien gotes clares com de suor i vermelloses com de sang. Àdhuc la figura del Sant Crist estava trasmudada: el cos, cara i braços li brillaven amb una suor com d'aigua i sang; tenia les ferides revifades, els llavis humits, el color de la pell s'havia tornat pàlid.

Per què?, ens podem preguntar. Per a alguns, ara en els nostres temps, això podria semblar una mera història, mig inventada, en aquells temps de fanatisme religiós. Per a altres és solament una història bonica per a moure els sentiments de les persones. Però per a tots nosaltres, els qui creiem en Jesús, sabem que ell no és un simple personatge del passat, ni un simple mite, ni un pretext per a aconseguir interessos propis. Jesús és el qui viu per sempre. Ell, el qui morí en la creu, és el ressuscitat, viu enmig nostre, enmig de la seva Església, enmig del món i de la història. Ell viu, com ens diu la carta als Hebreus, intercedint per sempre a favor del poble. Ell no es desentén de la història de la humanitat. Ell és el Senyor del món i de la història. No hi

ha res, ni la cosa més petita, que passi a un sol home, a un sol de nosaltres, que ell no ho tingui en compte. El cristià no és solament el qui creu que Déu existeix, sinó el qui sap que Déu ha pensat en ell des de tota l'eternitat i existeix perquè és estimat de Déu. El cristià sap que Déu s'interessa per ell en tot moment de la seva vida. El sant pare Francesc, quan vol expressar el que és essencial a la fe cristiana, ens diu: «Jesucrist t'estima, va donar la vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (*Evangelii gaudium*, 164). I, per això, nosaltres entenem aquell prodigi de la Suor de Sang com la manifestació de l'amor misericordiós de Déu, per mitjà del seu Fill Jesucrist, a favor de la humanitat i, en concret, a favor dels fills i filles d'Igualada d'aquell moment, de l'any 1590, i dels igualadins de tots els segles.

Sí, tot el Sant Crist mostra la bellesa de l'Amor misericordiós de Déu a favor nostre. I tots i cada un de nosaltres hem de dir amb tota veritat en el nostre cor el que deia sant Pau, recordant Jesús crucificat: *el Fill de Déu em va estimar i es va entregar ell mateix per mi* (Ga 2,20). Vull parar-me amb tots vosaltres en la contemplació de les nafres, de les ferides de Crist mort en creu pel nostre amor. Totes les ferides de Crist són una única ferida, la ferida d'amor, per la seva Esposa, l'Església, en la qual tota la humanitat és cridada a formar un sol Cos. Les nafres, les ferides de Crist són ferides d'amor. Per això en la Pasqua aquestes ferides no desapareixen, sinó que són mostrades com el que són, ferides d'amor. Així l'esposa reconeix el seu espòs, després de la batalla per la seva vida i la seva llibertat. Ni l'espòs no s'avergonyeix de les seves ferides d'amor, ni l'esposa, de les ferides del seu espòs. Són signes del seu amor.

En la primera carta de sant Pere llegim, referint-se a Crist sofrent, crucificat i mort: *Les seves ferides ens han curat* (2,24). Contemplar les ferides del Sant Crist ens ha de portar a mirar també les nostres ferides que ell ha curat per donar-li el nostre agraïment i per descobrir aquelles ferides que encara hi ha en nosaltres perquè puguin ser guarides per les seves ferides, per la seva misericòrdia. Tots tenim ferides en el nostre cos, en el nostre cor, en el nostre esperit. Hi ha les ferides de les malalties, hi ha les ferides dels vicis i dels pecats, hi ha les ferides dels trencaments i desamors, hi ha les ferides de la manca de fe i de confiança en Déu. Hi ha... Cada un de nosaltres té l'oportunitat de posar-les avui davant el Sant Crist per a ser guarit.

Tots nosaltres sense cap excepció necessitem ser curats per les ferides de Crist. Tots tenim necessitat de la misericòrdia divina, que es manifesta plenament en la mort i resurrecció de Jesús. El nostre món necessita la misericòrdia divina. El papa Francesc recordava recentment unes paraules del beat Joan Pau II, papa, dites l'any 2000 i posant la mirada en el futur: «Què ens oferiran els pròxims anys? Com serà el futur de l'home a la terra? No podem saber-ho. Tot i això, és cert que, a més dels nous progressos, no hi mancaran, per desgràcia, experiències doloroses. Però la llum de la misericòrdia divina il·luminarà el camí dels homes del tercer mil·lenni.»

Germans estimats, la misericòrdia divina és l'oli del consol i el vi de l'esperança que Jesús, el qui és al mateix temps el bon samarità i l'home ferit en el camí de Jerusalem, vol posar en el cor de les persones ferides que hi ha en el camí de la vida. Aquests som nosaltres, els qui creiem en Jesús, és a dir, els qui hem experimentat en el nostre cos, en el nostre cor, en la nostra ànima, la guarició de la misericòrdia que ve de les ferides de Crist. També nosaltres, per la nostra part, hem de ser aquells que no tanquem els ulls davant les ferides dels germans que tenim al nostre costat. Enmig nostre hi ha moltes ferides amagades. Àdhuc enmig d'aparences de felicitat de maquillatge hi ha molt de dolor. Les ferides de les persones que viuen malalties

incurables, les persones que viuen l'ancianitat en la soledat, els pares de família que s'han quedat sense treball, les famílies que veuen que els seus recursos són cada vegada més petits, i arribar a fi de mes els fa por, els joves que no poden trobar treball i veuen com el temps de joventut, temps d'iniciar projectes de vida de futur, se'ls esmuny... Hi ha les ferides d'aquells a qui la droga o l'alcohol han pres la llibertat, hi ha els infants que pateixen la desunió familiar, hi ha la sang vessada dels fills que en el si de la mare no veuran la llum del dia, perquè la seva «inoportunitat» els priva la raó de viure... Hi ha les ferides del cor dels qui no coneixen Déu i el seu amor i viuen sense esperança.

Nosaltres, els qui som curats constantment per Jesús, hem dir a aquest germans, amb la vida de guarits per la misericòrdia i la paraula de consol, que Jesús els estima, els estima infinitament. Els hem de dir que Jesús és el Fill de Déu ferit pels nostres pecats, perquè en ell tinguem la guarició, la vida, la pau, l'alegria profunda.

Germans estimats, no ens cansem mai de mirar i remirar el Sant Crist, deixem que la seva paraula de misericòrdia i consol penetri en els vostres cors. Sabrem que això ho fem de veritat si obrim el cor a les ferides de les persones que tenim al nostre costat. No tanquem els ulls, ni al Sant Crist ni al germà que ens demana, potser amb silenci, que li parlem del Sant Crist i del seu amor misericordiós, amb la paraula i amb els fets que manifesten que creiem en el qui té la bellesa de l'amor misericordiós.

Que tornin a ressonar en aquesta ciutat les paraules d'un dels meus predecessors, el venerable Josep Torras i Bages, bisbe de Vic: «Que en vostra ciutat, estimats igualadins, regni sempre l'amor; que us ameu els uns als altres. Recordeu-vos que Jesús crucificat, la venerable Imatge del qual vosaltres teniu com el vostre més preciós tresor, és el Rei de l'amor. El Rei de justícia ha volgut transformar-se en Rei de misericòrdia; feu que la creu de Jesús sigui sempre la vostra bandera en les batalles de la vida, com ho ha estat en les batalles de la guerra, i amb aquest signe vencereu; perquè al món, amb totes les seves seduccions i enganys, sols el pot vèncer la fe en Jesucrist.»